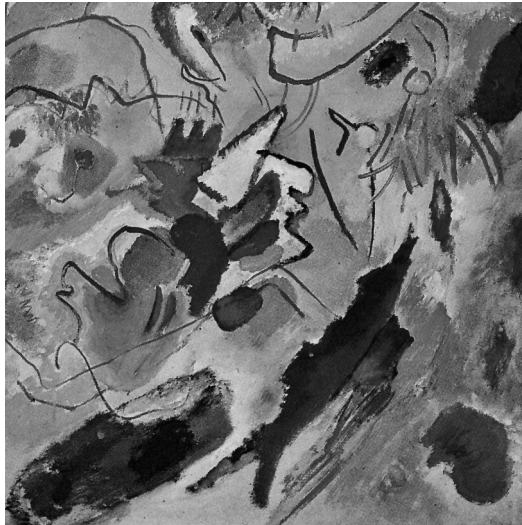

Altres presències

I
Esquemes

Capçal

Hi ha una sola immensitat,
però està dividida
en infinites esferes.
Cada esfera té el seu nom,
cada nom es compon d'infinites paraules.

|

Tantes vegades
són totes.

No comptis amb els dits,
te'n poden sortir més.

Vegades, himnes
al déu dormilega.

L'impossible va partir d'una remota possibilitat.
Aquesta possibilitat inicial sorgí
de la inexistència anterior.
Crec en el Déu Pare,
en el Déu Pare Capicua.

No cal retrobar-nos
si havíem compartit
l'instant irrepetible
tan a la vora de la porta falsa.

Allà es van quedar, mudes i quietes,
les dues eternitats:
esperant-nos, extingint-nos.

Dona, enfilà'm,
que no m'hi veig prou.

I el fil és negre
i els ulls em ploren,
i aquestes són, encara, les primeres llàgrimes
d'aquell dia de vent.

Si això és la dansa,
si això és l'èxtasi,
si tu ho dius.

Si no hi ha esperança ni horror
ni misericòrdia. Si no hi anem
ni en tornem, de cap festa,
si l'ésser no és i jo sí.

Som abans del mar.

També l'escuma retornada
posada en un got.

Després de la set efervescent,
no ens queda ni un miracle
per gastar.

Hi havíem d'arribar
i, ja ho veus, no ha pogut ser.
En canvi sóc aquí, hi trobo
les claus i les ulleres, són damunt
la meva tauleta de la fi del món.

La teva rialla,
efectivament líquida,
fa que t'assemblis
als laberints de l'aigua.

Jugar mullats
podria ser
la resposta
a la pedra elemental.

Aquí, al cau
dels invàlids,
amb un amor i un analgèsic.

Ben quiets, l'ànima alerta
a la pluja d'estrelles: només
aquest espectacle exemplar,
cada nit del món.

És justament el permís, el burot
de cel·lulosa amb gorra
a l'entrada,
qui no t'ho permet.

No et deixa, t'agafa
braços i cames, t'ensuma,
t'entrebanca, sap el teu nom, el repeteix
entre badall i badall.

I diu: jo, el ple de ditades,
certifico
que tu has pagat l'horitzó, i que per tu
l'horitzó fou tret de sota terra.

Els teus dits
m'arriben de tan lluny
com tu.

S'acosten, passen
endavant, ja no
es perden: cremen.

Deia els teus dits, deia
que no ho volien fer,
que has fet el no voler
i t'has cremat.

Un prodigiós eclipsi de sol
més un fàcil
eclipsi de lluna
sumen u, la nostra
rodona feliç, quan provoquem l'enveja
del temps.
Que s'ho rumia,
i la pupil·la és closa i encara no se sap.

Ja t'has alçat i camines,
ara entraràs, ho sé.
T'acostaràs, ho sé més.
respiraràs per mi, ho sé encara més,
i m'ho diràs tot.

Que el germà va suïcidar-se,
que el cargol treu banya,
que la lluna pruna,
que no cal.